

CAPITOLUL 2

Când mă apropiam de casă, întorcându-mă de la ore, am auzit o voce de bărbat răzbătând dinăuntru. Poate că unchiul meu, care locuia nu departe, venise în vizită la Dani.

Când am pășit înăuntru, l-am văzut pe tata întins pe vechea canapea.

— Baba! am exclamat, alergând spre el.

— Hei! Vino și îmbrățișează-ți tatăl! mi-a zis zâmbind.

— Ai venit devreme! Cu ce ocazie?

De obicei, Baba venea vinerea seara, și asta doar la sfârșitul lunii. De ce era acasă în timpul săptămânii, și la mijloc de noiembrie?

— Păi, aveam nevoie de o pauză, mi-a răspuns Baba într-o doară.

Și-a întins picioarele musculoase și și-a îndreptat spatele. Canapeaua fusese dintotdeauna locul lui preferat. Umplutura ieșise prin tapițerie, dar Mama o ascunsese atât de bine cu niște cuverturi croșetate, încât părea nouă-nouță. Când Baba se lăsa pe spate, canapeaua părea foarte comodă, dar era totuși ceva

schimbat la el. Părea mai slab. I-am cercetat chipul și, pentru prima dată, am zărit tristețe în ochii lui.

— Cum e la școală? m-a întrebat Baba. Ești iarăși în echipa de atletism?

Am încuviințat.

— Acum facem doar întreceri amicale, dar cred că voi fi în formă bună când încep adevăratele competiții, în mai.

— Minunat! Pun pariu că nu multă lume se încumetă să țină pasul cu picioarele tale lungi!

Aproape că mi-a plesnit inima de mândrie.

— Și la ore? Excelezi?

— Da, Baba, mă descurc bine la toate materiile. Cred că semestrul ăsta voi fi prima sau a doua din clasă.

Deși mi se dusesese vestea că alergam cel mai repede din toată școala, eram chiar mai mândră de faptul că mă număram printre cei mai deștepți elevi. Îmi venea destul de ușor să învăț. Pe deasupra, imboldurile pe care le primeam de la Baba – sub formă de creioane lucioase, dulciuri, gumă de mestecat, stilouri și alte cadouri pe care mi le aducea de la Nairobi – mă împingeau să iau note bune la toate materiile.

— Bine, a zis Baba. Să te străduiești, copilă. În ziua de astăzi, bărbații vor fete educate.

— Eiii, Baba! Ți-am zis că nu mă mărit.

— Ei, nu! mi-a făcut el cu ochiul. Am nevoie de multe vaci. Dacă te educ cum se cuvinte, pot să cer zece juninci zdravene în schimbul mâinii tale.

De la Baba primeam astfel de cuvinte, fiindcă știam că glumește. Îi plăcea să mă tachineze. Când eram obosită, zicea că merg ca o babă care adună vreascuri. Dar mă și încuraja să fiu mai bună, să reușesc.

— Când am să fiu medic, am să-ți pot cumpăra câte vaci poștești, i-am întors eu vorba jucăuș.

— Bună idee! Sau, și mai bine, îmi cumperi o mașină, ca să conduc prin sat ca un om de vază. Ce viață ar fi! Nu-i așa, Mama Auma? a întrebat el, întorcându-se spre Mama.

Eu am râs și am tras cu ochiul la mama, care zâmbea.

— Uite-i și pe băieți, în sfârșit au ajuns-o din urmă pe Auma! a anunțat ea, zărindu-i din prag pe Juma și Musa, care alergau spre casă.

Au dat buzna pe ușă și s-au oprit dintr-odată, chiar în fața lui Baba.

— Ce faci, bărbate? a întrebat Baba, strângându-i cu putere mâna lui Juma.

— Bine, a răspuns el, apoi s-a dat în spate, ca să-l lase pe Musa să vină și să strângă și el mâna lui Baba.

— Și tu, bărbate?

Strânsoarea tatei era atât de puternică, încât Musa aproape și-a pierdut echilibrul, dar Baba l-a ținut să nu cadă. Musa chicotea întruna.

— Baba! a chițăit Baby, alergând spre el, îmbrăcată în uniforma pe care i-o cumpăraseră cu un an înainte.

Mama îl certase din cauza asta, zicea că o să-i rămână mică până în ianuarie, când Baby avea să intre în clasa întâi, însă Baba a râs și a zis că se simțea mândru când își vedea fetița îmbrăcată în uniformă de școlar. Baby s-a aruncat de gâtul lui, zâmbind bucuroasă.

După ce intrau la școală, mulți copii din sat absentau adesea sau erau chiar nevoiți să abandoneze la jumătatea semestrului. De doi ani, de când Baba se angajase în Nairobi, noi nu lipsiserăm niciodată

de la școală. Baby avea să intre în clasa întâi la timp, nu ca alți copii de șase ani, ai căror părinți nu aveau suficienți bani.

Slujba lui Baba îi permitea și mamei să meargă la piață cu mai mulți șilingi în buzunar. Cu toate acestea, Mama era chibzuită cu banii. Orice bănuț în plus se ducea către proiectele comunitare. Mama ajutase câteva femei din sat să înceapă mici afaceri, ca să strângă bani să-și trimită copiii la școală, iar Baba dona și el pentru alte proiecte.

Venirea lui Baba era mereu prilej de bucurie, chiar dacă ne lua pe nepregătite. Baba ne făcea pe toți să ne simțim speciali. Până și Dani, care era mereu atât de severă, se lumina toată când își vedea fiul. Întotdeauna ne aducea daruri, iar nouă ne plăcea să-i ascultăm poveștile. Știam că lucra pentru un negustor, dar de cele mai multe ori nu ne povestea despre slujba lui. Personajul principal era însuși orașul – o lume stranie, forfotitoare, imprevizibilă, plină de tot felul de oameni. Într-o zi, Baba putea să dea peste cineva cunoscut din Koromo, precum Amina, fiica familiei Bima. Alteori, se întâlnea cu cineva din India sau din Tanzania. Abia așteptam să-l aud povestindu-și ultimele aventuri.

În seara aceea, Baba și Mama au stat afară, lângă bucătărie, vorbind despre rude și prieteni. Mult timp au stat pur și simplu, fără să scoată o vorbă – Mama tăia legume, Baba se uita la stele. Păreau fericiți.

La cină, eu și mama am pus pe masă *ugali* – o turtă făcută din făină de porumb – și *sukuma wiki*, varză sălbatică, cum făceam în fiecare zi. Când împlinisem treisprezece ani, Mama avusese grijă să mă învețe cum se face *ugali*. Zicea că e un semn de maturitate.

Fiindcă nu aveam decât patru scaune pliante, eu și Baby ne-am așezat pe podea împreună cu Musa, în vreme ce Juma a stat la masă, cu cei mari. Când nu erau suficiente scaune pentru toți, lumea se aștepta ca fetele să stea pe jos. Eram obișnuită cu asta și mă bucuram atât de mult să-l am pe Baba acasă, încât nu mă deranja să-i las lui Juma locul meu.

— Nu vreau legume, s-a miorlăit Baby îndată ce a luat o gură de *sukuma wiki*.

— Dar ce vrei, copilă? a întrebat-o Mama.

— Nimic! s-a bosumflat ea, punând botic.

— Copilă, ar trebui să fii recunoscătoare că măcar ai niște *sukuma wiki* de care să te plângi, i-a zis Baba, pe un ton amenințător.

Baby și-a revenit imediat. Știa că trebuia să înceapă să mănânce, dacă nu voia s-o încaseze.

— În oraș, *chokoras* caută de mâncare în tomberoane sau cerșesc. Ai mare noroc că nu te culci flămândă, ca băieții ăia care trăiesc pe străzi.

— Da, Baba, a șoptit Baby spășită.

El a bătut-o blând pe creștet.

— Mănâncă, să te poți duce la culcare. Poate ți-e doar somn.

— Baba, tu stai vreodată de vorbă cu *chokoras*? a întrebat Juma.

— A, nu, pezevenghii ăia îți fură și pielea de pe tine dacă zăbovești în preajma lor, a zis Baba. Chiar săptămâna trecută stăteam într-un parc și luam prânzul, o pungă de chipsuri. Unii dintre colegii mei se duc în pauza de prânz în Grădinile Jeevanjee. Fiindcă e în centru, parcul e foarte aglomerat. Sunt tot felul de oameni acolo – șomerii care se odihnesc după ce au

bătut toate drumurile, funcționari și o sumedenie de predicatori, toți laolaltă, îngrămădiți, fiecare dintre ei luptând să atragă atenția oamenilor. Mâncasem jumătate și am lăsat jos punga o fracțiune de secundă. Când m-am întors, chipsurile dispăruseră. De parcă le-ar fi înghițit pământul!

Am rămas toți cu gurile căscate.

— N-am apucat să văd decât niște *chokoras* fugind. Au șters-o din parc și au ieșit pe străzile aglomerate. Au fost atât de iuți, încât nici măcar nu pot să-mi imaginez cum au reușit să-mi fure chipsurile.

— Și ce-ai făcut? a întrebat Musa.

— Nu mi-am mai bătut capul. La urma urmei, rareori mâncăm chipsuri la prânz. De obicei ne luăm un suc sau ceva mai ieftin, dar în ziua aceea mă răsfățasem. Așa fac o dată la fiecare două săptămâni.

— Îmi aduci și mie chipsuri data viitoare, Baba?

Câteodată, Baby era foarte ușor de mulțumit.

Când a văzut că Baba nu-i răspunde, l-a mai întrebat o dată.

— Da, da, data viitoare, pentru Baby a mea.

Am simțit șovăială în glasul lui Baba. Poate că chipsurile erau prea scumpe?

Dintr-odată, m-am întrebat de ce nu ne adusese Baba niciun cadou. Din respect, n-am zis nimic. Dar ceva nu se lega.

După cină, ne-am pregătit cu toții de culcare. Cât lipsea Baba, Mama împărțea patul cu Baby. Noi, ceilalți, dormeam pe podeaua din camera de zi. Stăteam cu toții pe aceeași saltea subțire, întinsă peste o rogojină din stuf. O promisem la puțină vreme după ce Baba se angajase și era mult mai bine să

dormi pe ea, decât direct pe rogojină. Când Baba era acasă, eu dormeam pe saltea împreună cu Baby, iar băieții dormeau în coliba cu două odăi a lui Dani. Casa ei era mult mai mică decât a noastră, însă n-am auzit-o niciodată să se plângă, nici măcar când dormeau băieții la ea și nu mai avea pic de intimitate.

Dar în seara asta, Baba a remarcat că Juma mă depășise în înălțime.

— Tinerii n-ar trebui să doarmă cu alți oameni mari, a zis el grav. A venit vremea să înceapă să doarmă în bucătărie.

Se obișnuia ca băieții să nu mai doarmă în casa părintească, de îndată ce părinții lor îi considerau pregătiți pentru acest pas. Eu îmi iubeam părinții, dar tradițiile noastre mi se păreau uneori foarte nedrepte. Bucătăria nu era tocmai cel mai bun loc de odihnă, cu podeaua ei de pământ bătătorit și mirosul de fum și de mâncare. De acum înainte, va trebui să curăț cât mai bine bucătăria după cină. Se pare că, oriunde m-aș fi întors, mă aștepta mai multă treabă de făcut.

În noaptea aceea, când Musa și Juma au plecat spre bucătărie, eram și tristă, și fericită. Eram entuziasmată că devin tineri puternici, ca Baba, părintele pe care îl adoram cu toții. Dar mi-am dat seama că aceasta era doar prima dintre nenumăratele schimbări care vor începe să mă despartă de frații mei.

Și mai era ceva diferit. Ceva se schimbase în Baba. Cât stăteam întinsă pe saltea, lângă Baby, mi-am adus aminte de o noapte de când eram mici. Eu și Juma fuseserăm trimiși să aducem un vas din bucătărie. Cum am pășit afară din bucătărie, pregătiți să ne întoarcem în casă, o siluetă înaltă și întunecată a mormăit ceva,

apoi a zbierat „Bau!“ și a trecut în fugă pe lângă noi, ca o umbră. Amândoi am țipat și am dat buzna înapoi în bucătărie. Baba a venit să ne salveze.

— Nu era decât un alergător de noapte¹, ne-a explicat însoțindu-ne înapoi în casă.

— Baba, de ce îi sperie alergătorii de noapte pe oameni? l-am întrebat eu.

— Fiindcă au în ei spirite rele, Auma. Nu e frumos ce fac, iar lor le place s-o facă noaptea, când lumea se sperie mai ușor.

Probabil că păream îngrozită, fiindcă și-a îmblânzit cuvintele.

— De cele mai multe ori, alergătorii de noapte sunt inofensivi. Dacă îi strigi pe nume sau te prefaci că știi cine sunt, cei mai mulți o rup la fugă rușinați.

Juma părea nedumerit,

— Păi și de ce nu l-ai strigat pe nume, Baba?

— Fiindcă nu știam sigur cine e.

Săptămâni întregi după aceea am dormit cu cearșaful tras peste cap. Dar în sinea noastră ne simțeam în siguranță, fiindcă Baba era cu noi și ne apăra.

Nu se știe de ce, prezența lui nu mă făcea să mă simt în siguranță și în seara asta. Nu reușeam să scap de senzația că, odată cu el, ceva întunecat și necunoscut a pătruns în casa noastră.

¹În Kenya, mai ales în zona lacului Victoria, există mii de bărbați care au obiceiul să alerge noaptea, deseori dezbrăcați și aparent stăpâniți de forțe supranaturale. Sunt de multe ori acuzați de vrăjitorie, însă nu fac niciodată rău oamenilor (n. trad.).